

எண்ணில்பல்குணத்தன்

ஸ்ரீ உ.வே. ஆழ்வார்திருநகரி Dr.A. திருவேங்கடத்தய்யங்கார் ஸ்வாமி

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தின் அடித்தளங்கள் சரீராதம் பாவமும் அதனாலுண்டான பகவானுக்கும் சேதனாசேதனங்களுக்கும் உள்ள அப்ருதக்ஸம்பந்தம் (தனித்து இருக்க முடியாத ஒரு தொடர்பு) என்பதே. சரீரத்தின் ஸ்வபாவங்கள், உத்பத்தி - விநாசங்கள், ஸங்கோச-விகாஸங்கள் நிலையில்லாமை போன்றவை. ஆத்மாவின் ஸ்வபாவம் தன்னையும் அறிந்து கொண்டு பிறவற்றையும் அறிந்து கொள்வதாகிற ஸ்வயம் ப்ரகாசமான தர்மபூத ஜ்ஞானத்தோடு கூடி அணுஸ்வரூபமாயிருப்பது. ஆத்மா (ஜீவன்) மூலமாக சரீரத்திற்குள் (அசேதனத்திற்குள்) ப்ரவேசித்து விசித்ர ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாயிருக்கும் ஈச்வரனது ஸ்வரூப - ஸ்வபாவங்கள் விலகணமானவை. விபுவாயிருந்து கொண்டு த்ரிவித காரணங்களாயுமிருந்து கொண்டு ஸ்ருஷ்டியைச் செய்து எல்லாவற்றையும் நியமித்துக் கொண்டு (அபர்யவஸான வ்ருத்தி காரணமாக) அனைத்து சப்தங்களாலும் குறிக்கப்படுபவன். இப்படிப்பட்ட ஈச்வரன் குணங்களற்ற இன்னதென்று சொல்லப்படமுடியாத தத்வமா, குணங்களோடு கூடியிருக்கும் பகூத்தில் அவைகள் எப்படிப்பட்டவை என்று நிரூபணம் செய்வது அவசியமாகிறது. அதற்காக ஏற்பட்டதே உபயலிங்காதிசுரணம். உபயலிங்கம் என்றால் இரட்டை அடையாளங்களுடன் கூடியது என்று பொருள். விங்கத்வயம் என்னாமல் உபயலிங்கம் என்று சொல்வதின் உட்பொருள், இந்த அடையாளங்கள் (அபஹதபாப்மத்வம் = குற்றமின்மை; கல்யாண குணாத்மகத்வம் = மங்கள குணங்களோடு கூடியிருப்பது) சேர்த்தே சொல்லப்படவேண்டியவை. ஒரு விஷயத்தை ஸந்தேஹமறத் தெரிவிக்க வேண்டுமானால் அன்வய - வ்யதிரேக (உடன்பாடு - எதிர்ப்பு) முறையில் தெரிவிப்பதே சிறந்தது. 'அவன் நல்லவன்' என்று சொல்வதைவிட 'அவன் கெட்டவனல்ல; நல்லவன்' என்று சொல்வது கெட்டதன்மை இல்லாமையையும் நல்லதன்மை மட்டுமே உள்ள படியையும் காட்டும்.

ஜீவனுக்குள் ப்ரவேசித்த ப்ரஹ்மமானது ஜீவனது தோஷங்களைக் கொள்ளாதா? கொள்ளுமென்றால் ப்ரஹ்மம் அடையத்தக்கதல்ல. கொள்ளாதென்றால் ஜீவனுக்குள் ப்ரவேசிப்பதால் ப்ரஹ்மத்திற்கு என்ன பிரயோஜனம் என்ற கேள்வி எழும். சுருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் மற்ற ப்ரமாணங்களும் ப்ரஹ்மமானது தோஷங்களால் ஸ்பர்சிக்கப்படாமலும் அனைத்து கல்யாண குணங்களையும் கொண்டதென்று தெரிவிக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட தன்மையே 'உபயலிங்கம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. (அத்வைத ஸம்ப்ரதாயத்தின் நிர்விகல்பத்வம் இன்னதென்று வர்ணிக்க முடியாதது, ஸவிகல்பத்வம் (வர்ணிக்க முடியாதது) ஆகியவையே உபயலிங்கம் என்று கொள்ளப்பட்டுள்ளது). ஜீவனுக்குள் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ப்ரமாத்மா உபயலிங்கமாயிருந்தாலும் அந்தர்யாமியாயிருப்பதால் ப்ரஹ்மத்துக்கு என்ன புருஷார்த்தம் என்ற கேள்விக்கு ஸமாதானமாவது - 'ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டன்...ய ஆத்மநி திஷ்டன்...' போன்ற பங்க்திகள் ஒவ்வொன்றும் 'ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: என்று முடிகிறபடியால் அந்த 'அம்ருத' சப்தத்தால் அந்தர்யாமி குறிக்கப்படுகிறது. அந்தர்யாமியாயிருந்து

கொண்டு எல்லாவற்றையும் தன்னிச்சையாக நியமிப்பதால், அந்தர்யாமியாயிருப்பது ப்ரயோஜனமற்றது என்கிற வாதம் தள்ளவேண்டியதாகும். ஜீவன் கர்மவச்யனாயிருப்பதாலும் அதற்கேற்ப பரம புருஷனது ஸங்கல்பம் காரணமாக ஸுக-துக்கங்களை அநுபவிப்பதாலும், ஸுகம், துக்கம் ஆகியவை காலத்தையும் அநுபவிப்பவர்களையும் பொறுத்து ஸுகமே துக்கமாகவும், துக்கமே ஸுகமாகவும் உணரப்படுவதால் (ஸுகம் - துக்கம் நியதமாயிருப்பதில்லை) ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுக்கு ஸுக-துக்கங்களால் பாதிப்பு இல்லை. அசித்வஸ்துக்கள்கூட ஸ்வபாவமடியாக புருஷார்த்த ரூபமாக இருக்க முடியாது. ஆகையினால் ஜீவனுக்கு கர்மாநுகுணமாக அந்தந்த வஸ்து ஸம்பந்தம், புருஷார்த்தம் (ப்ரயோஜனமாயிருப்பது) ஆக வழியுண்டு. ஆனால் யாருக்கும் கீழ்ப்படாத (ஸ்வாதீனமான) பரப்ரஹ்மத்திற்கு சித்சித்ஸம்பந்தங்களினால் பாதிப்பு இல்லாதது மட்டுமில்லை; பல்வேறு வகைகளில் நியமிப்பதாகிற லீலாரஸம் மட்டுமே ஏற்படுகிறது. இந்த வாதம் எவ்வாறு பொருத்தமானது என்பதைக் கீழே குறிப்பிடும் முண்டகோபநிஷத் பங்க்தி தெரிவிக்கிறது.

த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரீஷிஸ்வஜாதே |
தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநச்நந்நன்யோ அபிசாகசீதி ||

இரண்டு பறவைகள் ஸமானமான (அபஹதபாப்மத்வாதி) குணங்கள் கொண்டதாகவும் எப்பொழுதும் இணைந்துள்ளவையாயும் ஒரே மரத்தில் வளிக்கின்றன. அவைகளில் ஒன்று பிப்பலம் (அத்திப்பழம்) என்கிற இனிய பழத்தை உண்கிறது. மற்றதோ அதை உண்ணாமலேயே மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறது என்பது மேற்சொன்ன மந்த்ரத்தின் பொருள். (இந்த மந்த்ரம் ச்வேதாச்வ தரோபநிஷத்திலும் உள்ளது). இது ஒரு உருவகம். அழியும் சரீரத்தை மரமாகவும் பழத்தை உண்ணும் பறவையை ஜீவாத்மாவாகவும், உண்ணாது இருந்தும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும் பறவையை பரமாத்மாவாகவும் உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உண்பது என்பது கர்மவயப்பட்டு அநுபவிப்பது. இந்த மந்த்ரத்திலிருந்து தெரியும் உண்மை என்னவென்றால் பரமாத்மா கர்மவசப்படாமல் குணபூர்ணமாயுள்ளது என்பதாகும்.

இந்த உருவகத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபயலிங்கத்வம் ஸித்தியாது; ஏனென்றால் அந்த உருவகத்தில் ப்ரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப்ரவேசம் தெரிவிக்கப்படவில்லை என்பது பூர்வபக்ஷம். 'அநேந ஜீவேந ஆத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாம ரூபே வ்யாகரவாணி' என்கிற சுருதி வாக்யத்தின் மூலம் ப்ரஹ்மத்திற்கு நாம (பெயர்), ரூப (உருவம்) அடையாளங்களும் அப்படிப்பட்ட நிலையில் தேவன், மநுஷ்யன் போன்ற ரூபங்களும் அவைகளுக்குண்டான பெயர்களும் தவிர்க்கப்படமுடியாததால் ப்ரஹ்மத்திற்கும் கர்மவச்யத்வம் உண்டு என்பது ஆக்ஷேபம். இதற்குப் பதில் என்னவென்றால் தேவமநுஷ்யாதி ரூபங்களுக்குள் ப்ரவேசித்து அவ்வோ ரூபங்களுடன் கூடியிருந்தாலும் கூட ப்ரஹ்மமானது ரூபமற்றதற்குச் சமம்தான். ஆகையால் ஜீவனைப் போல கர்மவச்யத்வம் இருக்க வழியில்லை. ஜீவன் மூலமாக சரீரத்தை நிர்வஹிப்பதை மட்டுமே கொண்டு அனைத்து வஸ்துக்களிலும் இருந்து வருகிறது. நாம-ரூபங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு மட்டுமே உள்ளது. அவைகளுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் தொடர்பு கிடையாது. மேலும் ஜீவனுக்குக் கர்மத்தினடியாக ஏற்பட்ட ஸுகதுக்கங்கள் காரணமாக அவைகளுக்கேற்ப சரீர ஸம்பந்தம்

ஏற்படுகிறது. ப்ரஹ்மத்துக்கு அவ்வாறு இல்லாதபடியால் ப்ரஹ்மம் ரூபமற்ற தன்மைக்கு ஒப்பானதேயாரும். ஆகையால் அந்தர்யாமியாயிருந்து அனைத்தையும் நிர்வஹித்த பொழுதும் உபயலிங்கத்வம் ப்ரஹ்மத்துக்கு நிச்சயம் உண்டு.

இதற்கு மேல் வரும் ஆக்ஷேபமாவது - 'ஸத்யம், ஜ்ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்ற வாக்யத்தினால் நிர்விசேஷமாயும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயும் உள்ள ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் அறியப்படுகிற பொழுது அதற்குச் சொல்லப்படும் ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம், ஜகத்காரணத்வம், ஸர்வாந்தர்யாமித்வம், எப்பொழுதும் இனிமையாயிருக்கிற ஸத்ய காமத்வம் ஆகிய குணங்களை 'நேதி, நேதி' என்று சுருதி மறுக்கின்றபடியால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபயலிங்கத்வம், எவ்வாறு ஏற்படும் என்பது. 'ஸத்யம், ஜ்ஞானம், அநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்ற வாக்யம் தெரிவிக்கிற ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரகாச ஸ்வரூபத்தை சுருதிக்குக் குறை ஏற்படாத வகையில் ஒத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அதே சமயம் ப்ரஹ்மத்தின் ஸத்ய ஸங்கல்பாதி குணங்களைச் சொல்லும் சுருதிவாக்யங்களின் அர்த்தமுள்ளமையையும் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரகாசத்தைச் சொல்லும் சுருதிவாக்யம் ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி குணங்களைச் சொல்லும் சுருதிவாக்யங்களை மறுக்கவில்லை. வேதாந்தமானது ப்ரஹ்மம் கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடம் என்பதை 'ந தஸ்ய கார்யம் கரணம் ச வித்யதே, ந தத்ஸம் ஸ்சாப்யதிகஸ்ச த்ருஸ்யதே, பரா(அ)ஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞானபலக்ரியாச, யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்; விஷ்டப்யாஹமிதம் க்ருத்ஸநம் ஏகாம்சேந ஸ்திதே ஜகத்; உத்தம: புருஷஸ்த்வநய: பரமாத் மேத்யுதாஹ்ருத, யோ லோகத்ரயமாவிஸ்ய பிபர்த்யவ்யய ஈச்வர: போன்ற பற்பல ப்ரமாணங்கள் மூலம் ப்ரஹ்மத்தின் கல்யாண குணங்களை நிரூபிப்பது மட்டுமின்றி எல்லாவிடத்திலும் ப்ரவேசித்திருந்தாலும் அந்த இடங்களுக்குண்டான தோஷங்கள் பரப்ரஹ்மத்தைத் தொடர்புடையது என்று தெரிவிக்கிறது.

பற்பல இடங்களில் காணப்படும் ப்ரஹ்மத்திற்கு தோஷம் ஒட்டாது என்பதை தண்ணீரிலும் கண்ணாடியிலும் தெரியும் பிரதிபிம்பத்தினால் பிம்பத்திற்கு தோஷம் ஏற்படாது என்பதை "ஆகாசம் ஏகம் ஹி யதா கடாதி ப்ருதக்பவேத் | ததா ஆத்மை கோ அனேகஸ்தோ ஜலாதா ரேஷ்விவாம்சுமான் || ஏக ஏவஹி பூதாத்மா பூதே பூதே வ்யவ ஸ்தித: | ஏகதா பஹுதா சைவ த்ருஸ்யதே ஜலசந்த்ரவத் || என்று சாஸ்திரங்களிலிருந்து அறியப்படுகிறபடியால் ப்ரஹ்மமும் ஜகத்தில் ப்ரதிபிம்பமாயுள்ளது என்று ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற வாதம் மேலே நிராகரிக்கப்படுகிறது. சொல்லப்பட்ட த்ருஷ்டாந்தம் சரியல்ல. ஜலம், மற்றும் கண்ணாடியில் தெரியும் பிரதிபிம்பம் உண்மையானதல்ல. அது ஒரு மாயத் தோற்றமே. ஆனால் ப்ரஹ்மமானது ப்ருதிவீ, ஜலம், ஆத்மா ஆகியவைகளில் உண்மையாகவே இருப்பதாக 'ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டன், யோ(அ)ப்ஸுதிஷ்டன், ய ஆத்மநி திஷ்டன் என்று சுருதிகள் பேசுகின்றன. இந்த மாதிரி ஜலத்திலோ கண்ணாடியிலோ தெரியும் பிரதிபிம்பங்கள் உண்மையில் அவ்வாறிருக்கவில்லை. ஜலத்திலும் கண்ணாடியிலும் தெரிகின்ற ஸூர்யனும் குடம், குடுவை ஆகியவைகளிலுள்ள ஆகாசமும் குடத்தினாலோ, கண்ணாடியாலோ எந்த தோஷத்தையும் அடையவில்லை. அதேபோன்று ப்ருதிவீ போன்றவைகளில் இருக்கும் பரமாத்மாவும் அந்த சேதனாசேதனங்களில் பெருத்தல் சிறுத்தல் ஆகிய மாறுபாடுகளின்றியிருந்து தோஷங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும்

கல்யாண குணங்களுடன் கூடியுமே இருக்கும். தண்ணீர், கண்ணாடி போன்றவைகளுக்குள் உண்மையிலேயே இருக்காத ஸூரியனுக்கு தோஷ ஸம்பந்தம் இல்லை. ப்ருதிவீ போன்றவைகளில் இருக்கும் பரமாத்மா தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டானபடியாலும் தோஷங்களுக்குக் காரணமாக எதுவும் இல்லையாதலாலும், அதற்கு அஜ்ஞானம் போன்ற தோஷம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. அதன் கல்யாண குணபூர்த்திக்கும் குறையில்லை. உண்மையிலேயே தண்ணீருக்குள் பிரதிபலிக்கும் அதிலில்லாத ஸூரியனுக்கும் உண்மையிலேயே ப்ருதிவீ போன்றவைகளில் ப்ரவேசித்திருக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஒற்றுமையைக் கூறி வேற்றுமையைத் தெரிவிப்பதை எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும் என்றால் த்ருஷ்டாந்தத்திற்கு பொருள் கொள்ளும் பொழுது சொல்லவந்த விஷயத்தை - அதாவது தாத்பர்யத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். 'சிங்கம் போன்ற மாணவன்' என்று சொன்னால் சிங்கத்தின் காமபீர்யம், வேகம், சுற்றியுள்ளவற்றை தாமதமின்றி அறிந்து கொள்ளும் சாமர்த்தியம் ஆகியவைகளை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தம் ச அமூர்த்தம் ச என்று ஸ்தூலமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயுமுள்ள ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மத்தின் ரூபம் என்று சொல்லிவிட்டு (மூர்த்தம் என்றால் சரீரத்துடன் கூடிய ப்ரஹ்மா தொடக்கமான ஸகல ஜீவராசிகளையும், அமூர்த்தம் என்றால் சரீரமற்ற முக்தர்களையும் குறிக்கும்), பின்பு ப்ரஹ்மத்துக்கு ஒரு வடிவத்தை (ஆகாரத்தை)யும் சொல்லிவிட்டு 'அதாத ஆதேசோ நேதி, நேதி ந ஹ்யேதஸ்மாதிதி நாந்யத்பரமஸ்தி' என்று எல்லாமே ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரம் (விசேஷணம்) என்று தெரிவித்தபின் அத்தனையும் மறுத்துவிட்டு எல்லா விசேஷங்களுக்கும் இருப்பிடம் 'ஸத்' என்று குறிப்பிடப்படுகிற ப்ரஹ்மமே தவிர வேறொன்றில்லை. ப்ரஹ்மத்தின் விசேஷணங்கள் கற்பிக்கப்பட்டவை என்று மேற்சொன்ன சுருதி தெரிவிக்கிறபடியால் ப்ரஹ்மத்துக்கு உபயலிங்கத்வம் எவ்வாறு ஏற்படும் என்பது கேள்வி.

இதற்கு ஸமாதானம் - மேற்சொன்ன வாதங்கள் சரியில்லை. மற்ற எந்த ப்ரமாணங்களாலும் அறியப்பட முடியாத ப்ரஹ்மத்தை விசேஷணங்களுடன் வர்ணித்துவிட்டு அவைகளை மறுப்பது பைத்தியம் பிடித்தவனது செயலாகும். ப்ரஹ்மமானது இப்படிப்பட்ட தன்மையது என்று அளவிடுவதையே 'நேதி, நேதி' என்று சுருதி மறுக்கிறது. 'அதாத ஆதேசோ நேதி நேதி நஹ்யேதஸ் மாதிதி ந அந்யத்பரமஸ்தி, அத நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யமிதி ப்ராணாவை ஸத்யம், தேஷரி மேஷ ஸத்யம்' என்ற சுருதியானது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் குணத்தாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் உயர்ந்த மற்றொன்று கிடையாது; ஸத்யங்களுக்கெல்லாம் ஸத்யமானது ப்ரஹ்மம். ப்ராண சப்தத்தால் குறிப்பிடப்படுகிற ஜீவர்களும் ஸத்யம். ஜீவர்களுக்கு கர்மாநுகுணமாக ஜ்ஞானம் பெருத்தல், சிறுத்தல் உண்டானாலும் எந்தத் தோஷமும் இல்லாத பரமபுருஷனுக்கு அப்படிப்பட்ட மாறுபாடுகள் இல்லாதபடியால் அவர்களைக் காட்டிலும் ஸத்யமானது ப்ரஹ்மம். சுருதி முழுதையும் பார்க்கும்பொழுது ப்ரஹ்மமானது இப்படிப்பட்டது என்று அளவிடுவதை மறுக்கிறதே தவிர உபயலிங்கத்வமாகிற விசேஷணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையல்ல.

'ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா' போன்ற சுருதிகளின் அடிப்படையில் பார்த்தால் ப்ரஹ்மம், வேறு எந்த ப்ரமாணங்களாலும் அறியப்படமுடியாதது. பக்தி ரூபாங்க ஜ்ஞானமாகிற

நிதித்யாஸனம் (ஆழ்ந்த த்யானம்) மூலம்தான் அறியப்படமுடியும். 'நாயமாத்மா ப்ரவசனேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேன | யமேவைஷ ஸ்வாம்; ஜ்ஞாநப்ரஸாதேந விசுத்த ஸத்த்வ: ததஸ்து தம் பச்யதி நிஷ்கலம் த்யாயமாந: போன்ற சுருதிவாக்யங்களும் மற்றும் பகவத்கீதை வாக்யங்களும் இந்த பக்திரூபா பந்நமான ஜ்ஞானமாகிற உபாஸநத்தை பகவானுக்கு சுப்ரீதியளிப்பதாகத் தெரிவிக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட நிதித்யாஸனத்திற்குத்தான் மூர்த்தம் - அமூர்த்தம் ஆகிய தன்மையைக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தை சுருதி - ஸ்ம்ருதிகள் வர்ணித்துள்ளன. மேற்சொன்ன இரு தன்மைகளுமே விசேஷணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றன. ஆகவே எண்ணிலடங்கா மங்கள குணங்களைக் கொண்டதுதான் ப்ரஹ்மம். அதுவே உபாலிக்கத்தக்கது. ஜ்ஞானம் ஆநந்தம் ஆகியவைகளைப் போல மூர்த்த - அமூர்த்த சப்தங்களால் தெரிவிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தின் மேன்மையைக் காட்டும் ஜகத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் ரூபம்தான். வாமதேவர் போன்ற ரிஷிகள் உபாஸனத்தைத் தொடர்ந்து அப்யஸித்து (பயின்று) ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்றுள்ளனர். ஆகவே ப்ரஹ்மத்தின் உபயலிங்கத்வத்திற்கு எந்தக் குறையும் சொல்ல வழியில்லை.

ப்ரஹ்மமான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு எத்தனையோ பெருமைகள் சுருதிகளில் கூறப்பட்டிருப்பினும் அபஹதபாப்மத்வம் (குறையொன்றுமில்லாமை) அல்லது அகில ஹேயப்ரத்யனீகத்வம் (அனைத்து தோஷங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டாயிருக்கை), கல்யாண குணாத்மகத்வம் (அனைத்து மங்கள குணங்களுடன் கூடியிருப்பது) ஆகிய இரண்டும்தான் ப்ரஹ்மத்தின் ஸகுணத்தன்மையை நன்கு நிலைநாட்டுகின்றன. ஆதலால் இதுவரை விமர்சிக்கப்பட்ட 'உபயலிங்காதி கரணம்' ப்ரஹ்ம ஸுத்ரங்களுக்குள் தனி ஏற்றம் கொண்டதாகிறது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்கள் அனைத்துமே தொடங்கும் போதே 'ச்ரிய: பதியாய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய், அகிலஹேயப்ரத்யனீக கல்யாண குணாத்மகனாய்....' என்ற ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய உபயலிங்கத்வத்தைப் பறைசாற்றித் தொடங்குகின்றன. எம்பெருமானாரது க்ரந்த ரத்னங்களில் ஒன்றான வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமானது ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் விதத்தில் அமைந்துள்ளது. அதன் மங்கள ச்லோகம் ஸம்ப்ரதாயத்தின் மர்மமான அர்த்தங்களை எல்லாம் விளக்குகிறது.

அசேஷ சித்சீத்வஸ்து-சேஷிணே சேஷ சாயிணே |

நிர்மலநந்த கல்யாண-நிதயே வீஷ்ணவே நம: ||

என்பதுதான் அந்த ச்லோகம். இந்தக் கட்டுரைக்கு மிகவும் உபயோகமான பகுதியை மாத்திரம் எடுத்துக் கொள்வோம். நிர்மல-அநந்த-கல்யாண நிதயே என்பதுதான் அப்பகுதி. நிர்மலமாயும் அநந்தமாயும் கல்யாண நிதியுமாயும் இருப்பவனும் அந்தர்யாமி நிலை வரை வ்யாபித்து ஸர்வ சேஷியாயுமுள்ள விஷ்ணுவை - த்யானம் - அர்ச்சனம் - ப்ரணாமம் ஆகியவை மூலமாக உபாலிப்பேனாக என்பது அப்பகுதியின் பொருள். 'நிர்மல' சப்தத்தின் பொருள் ஹேய (கெட்ட) குணங்களுக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டாயிருப்பது; அதாவது 'ஹேய ப்ரத்யனீகத்வம்'. நிர்மலமான ஏரி என்றோ நிர்மலமான ஆகாசமென்றோ சொல்லும்போது 'நிர்மலத்வம்' மிகச் சாதாரணமான

வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் ப்ரயோகிக்கப்படும் பொழுது ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதில் என்ன விசேஷம் இருக்கிறது என்ற கேள்விக்கு விடையளிக்கிறது அடுத்து வருகிற 'அநந்த' என்ற சொல். இங்கு எடுத்துள்ள 'நிர்மல' சப்தம் குறுகிய அளவுள்ள (பரிச்சின்னமான) வஸ்துவை வர்ணிக்கவில்லை. அளவற்ற தன்மையைக் (அபரிச்சின்னமான) காட்டும் 'அநந்த' சப்தத்தால் குறிப்பிடப்படுகிற ப்ரஹ்மத்தை வர்ணிக்கிறது. ப்ரகரணத்திற்கு சேர 'நிர்தோஷ' (தோஷமற்ற) என்ற பதம் இருக்க வேண்டாமா என்ற சந்தேகம் வரலாம். ஆனால் சுருதிகள் நிர்குணம் (கெட்ட குணங்களற்றது), நிரவத்யம் (கர்மபந்தமில்லாமை) நிரஞ்ஜனம் (கர்மபலம் இல்லாமை), அபஹதபாப்மா (குற்றங்களால் அணுகப்படாமை), ஸமஸ்த ஹேயரஹிதம் விஷ்ணுவாக்யம் பரமம் பதம் என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து 'நிர்மல' சப்தம் கையாளப்பட்டுள்ளது. அடுத்துள்ள 'கல்யாண' என்ற சொல் எல்லோராலும் விரும்பப்படுகிற ஆநந்தத்தைக் காட்டுகிறது. நற்குணங்கள் அனைத்தையுமே 'கல்யாண' சப்தத்தால் குறிப்பிடலாம் அப்பொழுது 'நிர்மல' என்ற சொல் தேவையில்லையோ என்றால், "கோபலீவர்தந்யாய'த்தின் (மாடுகள் என்ற பொதுவான சொல் காளையைக் குறித்துச் சொல்லுதல்) அடிப்படையிலும் வ்யதிரேக - அந்வய (எதிர்மறை - உடன்பாடு) முறையிலும் 'நிர்மல' என்ற சொல்லையும் 'கல்யாண' என்ற சொல்லையும் ஒரே தொகையில் அடக்கிச் சொல்வதில் ஸ்வாரஸ்யம் உண்டு. இப்படி நூலின் தொடக்கத்திலேயே அனைத்து சித்சித் வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் சேஷியாயும், சேஷ சப்தத்தால் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிற பிராட்டி, ஆதிசேஷன், அநந்த கருடாதிகள் ஸஹிதமாயும் வைகுண்டத்திற்கு அதிபதியாகவும் உபயலிங்கத்தோடு கூடியவனாகவும் ஸர்வாந்தர்யாமியாயும் இருக்கிற பரப்ரஹ்மமான ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் குறித்து அமைந்த மங்களச் ச்லோகம் மிகுந்த அர்த்தபுஷ்டியுடன் கூடியுள்ளது.

இப்படிப்பட்ட விசேஷார்த்தங்களை எல்லாம் அநாயாஸமாக பாலர்களும் புரிந்து கொள்ளும் விதத்தில் மதுரமாக உபன்யஸிக்க வல்லவர் இப்பொழுது சதாப்தி மஹோத்ஸவம் கண்டருளுகிற கீர்த்தி மூர்த்தியான ந்யாய வேதாந்த வித்வான் ஸ்ரீ. உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி. ஸதாசார்யன் மூலமாகப் பெற்ற ஜ்ஞானம் (சிகை), சொல்லிக் கொடுக்கும் திறமை (ஸங்க்ராந்தி) ஆகிய இரண்டிலொன்றுதான் பெரும்பாலானவர்களிடத்தில் காணப்படும். மஹாகவி காளிதாஸன் கூறுவது என்னவென்றால், எவரிடத்தில் மேற்சொன்ன இரண்டும் கூடிக்காணப் பெறுகின்றதோ அவரே தலையாய ஆசிரியர் என்பது. இது நமது ஸ்வாமிக்கு மிகவும் பொருந்தும். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிறிது காலம் வேதாந்தம் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ள இவரது உபந்யாஸங்கள் பாடம் கற்றுக் கொடுக்கும் முறையில் அமைந்து கேட்பவருக்கு நல்ல தெளிவை ஏற்படுத்துபவை. இவருடைய உபந்யாஸங்களும் 'காலக்ஷேபங்களும் காட்டில் எரிந்த நிலாவைப் போலோ ஆற்றில் கரைத்த புளிபோலோ ஆகாமல் சதுரர்களான நான்கு பண்டித மணிகளை ஸம்ப்ரதாய வளர்ச்சிக்காக ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளன என்பது அனைவரும் அறிந்தது. இந்த ஸ்வாமியின் ஆக்ருதியும் தேஜஸ்ஸும் மதுரபாஷணமும் எம்பெருமான் ஜனிப்பித்த வ்யக்தி விசேஷங்களில் ஒருவர் இவர் என்பதைத் தெளிவாக்கும். வேதாந்தவாசிரியர் ந்யாய விம்சதியில் அருளிச் செய்துள்ள ஸதாசார்ய லக்ஷணங்கள் அனைத்தும் நம் ஸ்வாமிக்கு மிகமிகப் பொருத்தமானது.

ஸீத்தம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயே ஸ்திரீயமநகம் ச்ரோத்ரீயம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்
ஸத்வஸ்தம் ஸத்யவாசம் ஸமயநியதயா ஸாதுவ்ருத்யா ஸமேதம் ।
டம்பாஸூயாதீமுத்தம் ஜீதவீஷயீகணம் தீர்க்கபந்தம் தயாலும்
ஸ்காஸீத்யே சாஸிதாரம் ஸ்வபரஹிதபரம் தேசீகம் பூர்ணமீப்ஸேத்ர

எளிமைக்கும் இனிமைக்கும் அடக்கத்துடன் கூடிய பாண்டித்யத்திற்கும் நடமாடும் ஒரு அடையாளமாக விளங்கியவர். இப்படிப்பட்ட மஹநீயரிடத்தில் பல அர்த்த விசேஷங்களைக் கேட்டதுடன் அவரது அபிமானத்தையும் பெற்றவன் அடியேன். சுமார் ஏழு வயதில் (உபநீதனாயிராத பொழுதிலும்) அடியேனுடைய தாயாருடனிருந்த முழுக்ஷாப்படி காலக்ஷேபம் கேட்கும் பாக்யம் பெற்றேன். பின்பு சென்னையில் ஒன்றாவது வகுப்பில் படிக்கும் பொழுது அன்னம்பட்டியத்துடன் தர்க்க ஸங்க்ரஹம், வேதாந்த ஸங்க்ரஹம் (முழுவதுமாக ஸ்ரீபாஷ்யம் ஆநுமானிகாதிகரணம் வரை) காலக்ஷேப முறையில் பாடம் கேட்டு பயன் பெற்றேன். தர்க்க ஸங்க்ரஹம், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் ஆகியவற்றை பாடம் கேட்ட காலத்தில் முதல் நாள் பயிற்றுவித்த பங்க்திகளை அர்த்தத்துடன் அடுத்தநாள் விண்ணப்பிக்காவிட்டால் மேற்கொண்டு பாடம் நடத்தமாட்டார். அவ்வளவு கண்டிப்பானவர்.

பட்டர், நம்பிள்ளை, லோகாசார்யர் போன்ற நம் பூர்வாசார்யர்கள் எப்படி இருந்திருப்பார்களென்று க்ரந்தங்கள் மூலமாக அறிகின்றோமேயன்றி, நேரில் ஸேவிக்கும் பாக்யம் பெற்றிலோம். ஆனாலும் நம் ஸ்வாமியை ஸேவித்து அவருடன் பழகியவர்களுக்கு நம் பூர்வாசார்யர்கள் இப்படித்தான் இருந்திருப்பார்கள் என்று ஊகிக்க முடியும். ஸ்ரீமன் மணவாள மாமுனிகள் திருவாக்கினால் பெருமை பெற்று காடு - கரை (காரப்பங்காடு - வடகரை) நம் ஸ்வாமியின் அவதாரத்தின் காடு அதாவது காரப்பங்காடு மறுபடியும் பெருமை பெற்றது. நம் ஸ்வாமியின் சதாப்தி மஹோத்ஸவத்தில் ஸ்வாமியை நினைவுகூர்ந்து ஒரு கட்டுரை எழுதும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது அடியேன் செய்த பெரும் பாக்யம்.